

Анатолій МОЖАРОВСЬКИЙ

РЕВОЛЮЦІЯ В КРАЇНІ МОБІТІВ

Київ
2015

ББК 84(4Укр=Рос)6-44
М 74

Можаровський А.І.

М 74 Революція в країні мобітів. *Казка-феєрія для дорослих.* — К.: ВПЦ «Київський університет», 2015. — 64 с.

ISBN 978-966-439-842-5

Казка-феєрія для дорослих.

ББК 84(4Укр=Рос)6-44

Відповідальний редактор
Михайло МАЛЮК

В оформленні книги використані малюнки
Василини ДУБИК

ISBN 978-966-439-842-5

© Можаровський А.І., 2015.
© Урбанська С.Г.,
художнє оформлення,
2015.

Березень неквапливо допливав середини, а мороз ще цупко тримав тверді кучугури снігу і лід на водоймах. Утопканий, виковзаний саньми за зиму сніг на дорогах взявся кригою. Вона була нерівна, з чорними плямами вмерзлого бруду, але ковзани літали по ній чудово.

Сьогодні із-за хмар вигулькнуло сонце, і перші, несміливі, струмочки засльозилися узбіччям.

Я дивився у вікно і терпляче чекав дзвоника з останнього на сьогодні уроку. Попереду півдня, доволі часу, аби доскочу поганяти на ковзанах і увечері, відчуваючи у тілі приємну втому, забратись на теплу піч і поринути у читання...

Передчуття радості заливало душу. Ось і довгожданий дзвінок. Я стрімголов кинувся до дверей.

Біг, летів додому. І раптом траурна

музика. Назустріч ішла похоронна процесія. Тулячись до тинів, видираючись на брудні кучугури снігу, я пробирався повз натовп. І побачив покійника. Був це ще молодий чоловік. Я його знав. Інколи він заходив до батька. А коли, заладнавши справу, відходив, тато з мамою співчутливо говорили про його страшну хворобу — туберкульоз...

Я ще раз глянув на труну і лютий жах охопив мене. Я враз зрозумів, що колись і я ось так лежатиму у труні...

У нестямі добіг до хати. Вдома нікого не було. Я не міг знайти собі місця, тинявся з кімнати в кімнату. А в голові одне — смерть.

Раніше я ніколи не думав про смерть, не відчував її, вона була десь далеко, поза моїм світом. Переді мною простягалася вічність, уявлялась вона світлою і радісною, без кінця і краю... І раптом розуміння конечності свого буття у світі — я помру! Не взяв і ріски в рот, забув і про ковзани, і про улюблені книжки...

Увечері прийшла мама.

— Що з тобою, синку?

— Та нічого... Я бачив похорон...

— Я була там. Такий молодий, вродливий, розумний... І пішов за вічну межу... Сумно... — зітхнула мама.

Вночі я не міг заснути. Боявся. Здавалось, смерть зачаїлася поруч, і тільки й чекає, аби я склепив повіки...

На другий день я трохи заспокоївся, але в мою душу вже не повернулася радісна безтурботність.

Танули сніги, весело хлюпотіли весняні струмки, а я все думав про свій кінець на цій чудовій планеті.

З часом я заспокоївся, але років з двадцять панічно боявся похорон і кладовищ...

Планетою крокував 1964 рік. Йшов спокійним, розміреним кроком, не так як в сьогоднішній Україні та загалом і в світі: дивишся, ніби 2015 рік, а там он, поряд, ще дев'яте століття — плем'я на плем'я з сокирами лізе, князівські міжусобиці, а ще десь шістнадцяте — імперії ламають кордони... Світові правителі уже такого нареформували, що час упав у відчай і розлетівся на шмаття...

Та повернемося в рік 1964.

Сірий осінній ранок. Ще затемна в сільраді прибиральниця шаркає віником, тре мокрою ганчіркою підлогу. Час від часу дзвонить телефон. Прибиральниця ніби й не чує, далі сердито гримить дерев'яними стільцями, рівняючи їх попід стінкою.

На ґанку тупцяє чоловік. Чекає начальства. Вулицею снує люд: хто на роботу, хто до магазину, діти до школи. Всі чемно вітаються з чоловіком, а Ан-

тон Войтушенко, експедитор місцевого сільпо, (вулична кличка “Альо”) зупинився. Закурив, перекинувся словом-другим і, поручкавшись, розпрощався.

А телефон розривається, мало не лусне. Чоловік, зрештою, не витримує:

— Маріє, зніми трубку!

— А воно мені тра? Моє дело — уборка! Наносять за день, а мені мий!

Телефон не вмовкає.

— Машо, візьми трубку! — знову просить чоловік.

Прибиральниця ретельно витерла об поділ спідниці руки і, скривившись, зняла слухавку. До вуха не тулила, бридливо тримала оддалік. У тишу просторої кімнати полетів роздратований голос:

— Альо! Я — заміститель председателя райсовета Ізюбров!

— А я Маша Собесьова, — спокійно відповіла прибиральниця. — А Альо тут нема...

— Альо! — знову рявкнув голос з телефона.

— Кажу ж вам: нема Альо! Він на роботі!

— Молчать! — заволав “заместитель председателя”. — Альо!

— Це, мабуть, вас, — каже Маша і подає чоловікові телефон. Той зблід, і приклав трубку до вуха.

— Ви Альо?

— Ні. Я Прокіп Прокопович, вчитель географії. А Альо хвилин п’ять як пішов у сільпо.

— Альо! Альо! — волато в слухавці.

— Я ж кажу: Альо в сільпо! — спробував пояснити Прокіп Прокопович.

На тім кінці проводу дійшло до матюгчя. Виплутавшись з лайки, вкрай роздратований голос ревнув:

— Где голова сільради?!

— Не знаю. Він скоро буде. Я його чекаю.

— Щоб через п’ять минут Альо і голова сільради були коло телефона!

Зв’язок урвався.

Прокіп Прокопович плигнув на велосипед і помчав до голови сільради. Той

уже виходив з дому. Прокіп Прокопович усе йому розповів. Обоє реготали до упаду.

Прийшли в сільраду. Голова набрав приймальню райвиконкому і попросив з'єднати його з Ізюбровим. Коли секретарка сказала: “Говоріть”, голова почав зі звичного: “Альо!”

— Я тобі, бляха, не Альо! Я — Ізюбров! — обірвав його голос. Голова зблід і поволі опустився на стілець.

— Альо... — мов заведений повторював голова...

Ізюбров прохрипів, що наскільки йому відомо, Альо пішов на роботу, в сільпо, а в село їде два автобуси з працівниками меблевої фабрики, шефська допомога. Їх треба зустріти, організувати роботу!

— Добре, буде зроблено! — бадьоро пообіцяв голова.

Ізюбров лишив його слова поза увагою і продовжив:

— Я не знаю хто той Альо, але зараз же дайте йому нову хвамілію!

— Добре, — погодився голова.

Голова сільради спантеличено сидів за столом.

Прибиральниця сердито домивала підлогу.

Прокіп Прокопович чомусь взявся допомагати їй. За тим всім шарварком він вже й забув чого прийшов до сільради...

Осень. Она как всегда и везде в золоте листьев, дождях и туманах. Она навевает думы, вызывает воспоминания, посылает мечты...

Но сегодня она разбита, рассыпана как и время.

В Нью-Йорке биржи, неон, рестораны. Дорогая недвижимость на Манхэттене, лимузины, роскошные дамы.

В Украине война, кровь, убитые, раненые. В Украине горе еще и от власти не битой. Коррупция, взятки, воровство и ложь, — твою мать! — так уж повелось. Эта гадость давно, и конца ей нет.

В Дамаске война пожестче. Там русские, американские, французские лётчики. Ракеты, бомбы рушат всё подряд. Нужно, не нужно — черт его знает. Но платят хорошо и все стреляют.

Гибнут люди который год, а кого это перенимает? Борьба с терроризмом — так все эту бойню называют. А при-

чины терроризма сегодня хоть кто-то изучает?

Нет.

Тихий шепот спецслужб. И лестные речи политиков. Народ сам по себе мечется не находя места в стране. И так по всему миру.

Осень. В Москве уже морозит. Морозит крыши домов, и поезда утром в инее. Блеск витрин. И все вроде бы счастливы.

Но морозит и головы после взорванного самолета.

Сначала они в Донбассе, а потом и их, в отместку, в Египте.

О, Боже!

Осень в Париже — чудо! Но, вдруг, взрывы, выстрелы, сотни убитых и раненых.

— А я не боюсь! — заявляет власть. — Я буду и дальше в Сирии воевать!

Так идите сами! Что же вы гоните пушечное мясо?

Мани. Они, родные.

Говорят террористы-исламисты убивают.

А почему? Где причина?